

Cartes són cartes

**Las palabras vuelan
y lo escrito queda**

Fa més de trenta anys que en uns papers d'escriure, vareig veure-hi en la part alta del full on se acostumava llavors a posar hi un *anagrama* o inicials *entrelazadas* en els papers de luxe, o el *mem brete* avui, hi havia impreses màximes semblantes a la que encapçalava aquestes ratlles; eren variades les màximes però cap mes que aquesta va quedar en ma memoria ¿Serà per la transcendència de ella, que ja llavors que hom era infant, va capir sa importància?... Verament era una observació que m'ha estalviat en mon epistolari dir moltes tonteries d'aquelles que potser un dia saben forsa greu haver escrit.

Fa uns quants dies, en vigílies de Sant Josep, parlàvem en aquest diari de les felicitacions i proposàvem, en bé de l'ortografia, de la rapides i de les maneres de quedar correctament, s'imposava la impressió de cartes en les que sols faltés omplir buits, es dir, posar hi noms i apellidos i altres variables i acomodaticis a cada cas. ¿No seria pràctic el procediment per altres cassos?. Es clar que si. Exemple: Hi ha qui té que escriure cartes de compliment a la família, d'aquelles que no se sap que dir però s'ha de quedar bé, penseu fer-ho i passen dies; per fi agafeu la ploma amb mandra i sentat davant del paper comenseu a posar el nom i apellido i la frase de consuetut... *Mi querido, apreciado,*... etc.; quedeu clavats mirant el paper i no sabèn que dir per a que estigui bé i no digui res que no fassi pensar mal, o pensar en lo que vosaltres penseu i voleu callar vos .. es una tortura de l'intel·ligència... escriuiu quatre vulgari-

tats, les llegiu i no vos agraden, estripeu el full i en comenseu un altre... res, un martiri. ¿No valdria mes trobar impreses postals i cartes que diguessin...

Mi querido... Me alegraré que al recibo de la presente goces perfecta salud... la mia es buena (A. D. G.)

En mi poder la tuya de fecha... de... del corriente año.

Muchos recuerdos... y... dispón de tu... S. S.

Així seria pràctic, senzill i ràpid.

El comerç ja ho ha adoptat en gran escala, principalment en les cartes dites circulars o les de acompanyament de factures o avisos de gir. Es natural, el temps es diner (no diem or perquè no'n corre).

Seguint per aquest camí els tipus de cartes podrien imprimir-se molt variades. Per declaracions amorosos, per *pésame* a persones a qui amb prou feines coneixen, que també són de les que costa engiponar. Fins podrien haver ni que s'enviés la resposta o respostes impreses, del mateix modo que s'envia avui el sobre per a la contestació, copiant lo que va fer aquell gran humorista del segle passat que es digué Albert Llanes amb un ric personatge que fou després marquès i que havia sigut company seu d'estudi. Va endre dressar-li un dia una carta... *petitoria* i li acompanyà, perquè les seves moltes ocupacions no li privessin de contestar-li, dos respostes, les quals estaven redactades amb gràcia tan extraordinària que les va guardar enviant li lo que li demanava sense resposta.—R.

MORATÓ
PINTOR-DECORADOR

Papers d'art

Preus econòmics Prim, 62 : Granollers

RECONS BONICS

SANT MIQUEL DEL FAI

En aquesta rica encontrada del Vallés i a pocs quilòmetres de Sant Feliu de Codines, al bell mig d'un afrau i vora el cim d'una alterosa i accidentada serra, hi ha un lloc anomenat Sant Miquel del Fai. Molts son els excursionistes del Pla de Barcelona i d'aquesta mateixa vall que sovint hi van. Jo fa pocs dies que vaig estar-hi per primera vegada. Val a dir que en sortir de Sant Feliu agafarem una drecera fins a Sant Miquel Xic i ens estalviarem bona part de la carretera monòfona i polsosa. Amb tot, poc després ens sentim gairebé decepcionats, car feia estona que albiràvem Sant Miquel del Fai i mai acabàvem d'arribar-hi. Sort que la realitat ens va confirmar aquella dita tan verídica com catalana: «no diguis mal del anys, que no tornis a cap d'any».

Reaccionà el nostre optimisme en devallar al torrent i traspasar un abundós xaragall, tot allargant la mà a les gentils amigues que ens acompanyaven. Un cop forem tocant a Sant Miquel ens dolgué no haver-hi arribat abans. Uns cingles d'uns vuitanta o més metres d'alçada amb un tallat a la roca ens corprengué l'esguard.

Traspassarem primer un pont antiquíssim i després el tallat. Tant prompte entrarem en aquest un aire fred i abraonador ens sobtà en mig la calda pesada d'aquella hora primaveral. El cingle major s'avença enfora la muntanya com una llosana de balcó i devall del qual hi ha una ombra eterna regalada, i una font abundant amb l'aigua que es font a la boca com neu.

A Sant Miquel del Fai hi ha tant per explicar que és impossible resumir-ho en una nota breu i concisa com volem que sigui la present. Devall del mateix cingle hi ha l'ermita que dona nom en aquella contrada. El sostre i les parets són de roca viva. Un petit altarell amb la imatge del Sant s'aixeca al fons i l'aigua regalima per entre la munió d'estalactites que endomasen aquella estança humil i agradable. Però més característic i original que